

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\McCaffrey_Anne-Lod_ktera_zpivala.pdb

PDB Name: McCaffrey Anne-Lod ktera zpival
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.5.2007
Modification Date: 26.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Anne McCaffreyová
Lod', která zpivala

Narodila se znetvořená a jako taková by byla ztracena, kdyby se jí nepodařilo udělat encefalografický test, který se vyžadoval na všech nově narozených dětech. Vždycky tu byla možnost, že ačkoli údy byly zdeformované, s myslí tomu tak nebylo, že třebaže sluch uslyší jen nejasně, oči uvidí matně, mozek za nimi je vnímavý a bystrý. Encefalogram byl, oproti očekávání, jednoznačně pozitivní a tuto zprávu sdělili čekajícím, zkormouceným rodičům. Zbývalo jen poslední kruté rozhodnutí: zvolit pro své dítě bezbolestnou smrt, nebo dát souhlas k tomu, aby se stalo „mozkem“ uzavřeným ve schráně, řídícím prvkem v kterémkoli z řady atraktivních povolání. V této podobě by jejich ratolest nestrádala žádnou bolestí, po několik století by si příjemně vegetovala v kovové lastuře s tím, že by vykonávala neobyčejné úkoly pro Centrální světy.

Ona zůstala a dali jí jméno Helva. Během prvních tří měsíců, kdy rostla, mávala svými pokroucenými párátky, malátně kopala kuželovitými nožkami a těšila se normálnímu vývoji děcka. Sama nebyla, neboť ve velké speciální městské školce byly tři takové jiné děti. Brzy je všechny přemístili do Centrální laboratorní školy, kde se začala jejich náročná přeměna.

Jedno z nemluvnat zemřelo během počátečního přenosu, ale z Helviny „třídy“ jich v kovových lasturách prospívalo sedmáct. Místo aby kopala nožičkami, uvedly Helviny nervové stimulatory do pohybu její kolečka; místo aby se věci dotýkala rukama, užívala ruce mechanické. Jak dospívala, implantovali jí víc a více nervových spojů k ovládání jiných mechanismů, které se podílely na údržbě a činnosti kosmické lodi. Neboť Helva byla předurčena k tomu, aby tvořila „mozkovou“ polovinu průzkumné lodi, spojenou s mužem nebo ženou, s kýmkoli, koho si vybere jako mobilní polovinu. Patřila by mezi elitu svého druhu. Její vstupní inteligenční testy přesahovaly normál a index adaptace byl nezvykle vysoký. Pokud by její vývoj uvnitř lastury odpovídal očekávání a nenastaly žádné vedlejší komplikace vyvolané vyměšováním slizu, bude Helva žít plnohodnotným, bohatým a nevšedním životem, na hony vzdáleným tomu, kterému by čelila jako „obyčejné“, normální stvoření.

Avšak žádné diagramy její mozkové činnosti, žádné primární IQ testy nezaznamenaly o Helvě určitá základní fakta, která Centrála nakonec poznat musela. Byli nuceni dodržet oficiálně stanovený čas a přihlížet s důvěrou, že intenzivní dávky lasturové psychologie jí postačí jako nezbytná hradba proti jejímu neobvyklému uvěznění a proti vypětím, kterým bude v rámci své profese vystavena. Lod' řízená lidským mozkem si nemohla letět nazdařbůh jako bez rozumu s energií a zdroji, které musela Centrála do těchto svých lodí vložit. Lodi řízené mozkem měly experimentální stadia samozřejmě již dávno za sebou. Většina děťátek postupy s aplikací slizu, který udržoval jejich tělíčka malá, s vyloučením nutnosti přenosů z menších lastur do větších, přežila. A velmi, velmi málo jich zahynulo, když došlo k definitivnímu napojení na ovládací panely lodi nebo na průmyslové kombináty. Co do velikosti vyhlíželi lidé z lastur jako dospělí trpaslíci, nehledě na to, jakého druhu jejich vrozené deformace byly, ale přesně orientovaný mozek by byl neměnil s nejdokonalejším tělem ve vesmíru.

Tak Helva prožívala šťastná léta a proháněla se ve své lastuře se svými spolužáky, hrála takové hry jako na honěnou a na schovávanou v silovém poli a přitom studovala trajektorii, techniky pohonu, vědy o počítačích, logiku, duševní hygienu, základy psychologie pro cizince, filologii, vesmírné dějiny, právo, dopravu, sbírku zákonů; všechna ta a tak dále, z nichž nakonec sestává uvažující, myslící, logicky usuzující občan. Helva, což jí tak nepřipadalo, ale o to důležitější to bylo pro její učitele, přijímala nutnosti vyplývající ze svého postavení stejně snadno, jako vstřebávala živinnou tekutinu. Jednoho dne bude vděčná tomu trpělivému ševelení podvědomě předávané instruktaže. Helvina civilizace nepostrádala horlivé dobročinné spolky prošetřující případné nelidskosti páchané jak na pozemských, tak na mimozemských občanech. Jedna taková skupina se nadmíru rozhořčila nad „dětmí“ uzavřenými v lasturách, právě když Helvě táhlo na čtrnáctý rok. Poté, co nebylo vyhnutí, Centrální světy kapitulovaly, uspořádaly okružní jízdu po laboratorních školách a přichystaly výpravě velkolepý úvod tím, že jejím členům předložily spisy jednotlivých případů, dokumentované fotografiemi. Velmi málo komisí dokázalo zhlédnout něco více než prvních pár snímků. Většina jejich prvotních námitek týkajících se „lastur“ padla díky úlevě, že tato zrůdná (pro ně) tělíčka byla milosrdně skryta.

Helvina třída měla právě výtvarnou výchovu, v jejím nabitém rozvrhu volitelný předmět. Uvedla v činnost jeden ze svých mikroskopických nástrojů, který bude později používat k drobnějším opravám svého řídícího panelu. Námět, který si vybrala, byl mohutný - kopie Poslední večere - a její plátno malé - hlavička malinkatého šroubečku. Zaostřila si

zrak na příslušný stupeň. Při práci si bezmyšlenkovitě pobrukovala, přičemž vyhazovala zvláštní zvuk.

Lidé z lastur užívali svých vlastních hlasivek a bránic, ale zvuk vydávali spíš přes mikrofony než ústy. Helvino pobrukování tak mělo zvláštní rezonanci, vřelý, sladký nádech, i při těch bezcílných púltónových variacích.

„Jakže, jaký rozkošný hlásek to máš,“ zahlaholila jedna z návštěvnic. Helva „vzhlédla“ a zaregistrovala fascinující panoráma pravidelných nečistých jam na šupinkovitém růžovém povrchu. Helvino broukání přešlo do překvapeného zabublání. Automaticky ladila svůj „zrak“, dokud pokožka neztratila kráterovitý vzhled a póry nenabýly normálních rozměrů.

„Ano, skutečně jsme pár let měli hlasové cvičení, madam,“ podotkla Helva rezervovaně. „Vokální odchylky se často při dlouhých mezihvězdných vzdálenostech stávají neúnosně dráždivými a je nezbytné je odstranit. Ty přednášky se mně líbily.“

Třebaže to bylo poprvé, co Helva spatřila lidi, kteří nežijí v lastuře, přijala tuto skutečnost bez vzrušení. Reakce jakéhokoli jiného druhu by byla bývala bez prodlení zaznamenána.

„Chtěla jsem tím říct, že máš půvabný zpěvný hlas..., drahoušku“ opravila se dáma.

„Děkuji. Chtěla byste si prohlédnout mou práci?“ zdvořile se otázala Helva. Instinktivně se vyhýbala osobním rozhovorům, ale tu poznámku si uložila do podvědomí pro další přemítání.

„Práci?“ zeptala se dáma.

„V nynější době reprodukuji na hlavičku šroubu Poslední večeři.“

„Ale no ne,“ zašvitořila dáma.

Helva si vrátila vidění na zvětšování a kriticky svou kopii přehlédla.

„Samozřejmě že některé z odstínů barev se nemohou vyrovnat odstínům toho starého mistra, ani perspektiva není dokonalá, ale jsem přesvědčena, že to bude slušná kopie.“

Dáma se zrakem neuzpůsobeným zvětšování vyvalila oči.

„Ach já zapomněla,“ a Helvin hlas zněl skutečně zkroutěně. Kdyby se byla mohla začervenat, začervenala by se. „Vy lidé regulovatelné vidění nemáte.“

Poradce určený pro tento rozhovor se rozzářil pýchou a pobavením, protože Helvin hlas v sobě nesl známky účasti s těmi nešťastníky.

„Tady tohleto vám pomůže,“ navrhla Helva a do jedné přípojky zapnula zvětšovací zařízení a přidržela ho nad obrázkem.

Dámy a pánové z výboru se svým způsobem šokováni sklonili, aby prozkoumali neuvěřitelně napodobenou a nádherně provedenou Poslední večeři na hlavičce šroubku.

„Ne,“ poznamenal jeden z pánů, kterému nezbylo než doprovázet svou choť, „naš dobrý Pán může pojít tam, kam se andělé obávají vkročit.“

„Narážíte, pane,“ otázala se Helva zdvořile, „na disputace z raného středověku týkající se toho, kolik andělů by mohlo stát na špičce jehly?“

„To jsem měl na mysli.“

„Jestliže doplníte místo „anděl“ atom, není ten problém neřešitelný, vezme-li se v úvahu objem kovu jehly.“

„Který jste naprogramována vypočítat?“

„Samozřejmě.“

„Neopomíjete naprogramovat také smysl pro humor, mladá dámo?“

„Jsme vedeni k tomu, pane, abychom si rozvíjeli smysl pro úměrnost, čímž se dosahuje téhož výsledku.“

Ten dobrý muž se s uznáním zazubil a dospěl k závěru, že ten výlet pro něho neznamenal ztracený čas.

Kdyby vyšetřující komise strávila měsíce zažíváním myšlenkově bohaté potrawy předkládané jim v laboratorní škole, stejně by Helvě ponechali jedno sousto.

Aby „zpívání“ bylo pro ni uskutečnitelné, to vyžadovalo výzkum. Samozřejmě že absolvovala a ocenila hudební vzdělávací kurs, který zahrnoval známější klasická díla, jako Tristan und Isolde, Candide, Oklahoma, Nozze di Figaro a Atomic Age Singers, Eileen Farrellovou, Elvise Presleyho a Geraldine Toddovou, stejně jako pozoruhodné rytmické chromatické řady tónů Venušanů, capellanskou vizuální barevnou hudbu a ozvučené koncerty Altairianů. Ale „zpívání“ stavělo kteroukoli osobu z lastury před značné obtíže, které bylo třeba překonat. Lidé z lastur byli vedeni k tomu, aby prozkoumali každý aspekt situace nebo problému, dřív než si vytvoří úsudek. Nezlomný postoj lidí z lastur je vedl, díky příslušnému vyvážení mezi optimismem a praktičností, k tomu, že vymanili sebe, své lodi a posádku z nepředstavitelných situací. Problém, že nemohla při zpívání otvírat ústa, Helvě tudíž v rámci jiných omezení nepřekážel. Vypracovala si způsob, jak obejít svá omezení, aby mohla zpívat.

K problému přistoupila zkoumáním metod reprodukce zvuku, lidského i instrumentálního, v průběhu staletí. Její vlastní zvukové ústrojí bylo v podstatě spíš instrumentální než vokální. Ukázalo se, že dechová regulace a správné tvoření samohláskových zvuků v ústní dutině si vyžadají toho nejpečlivějšího provedení a praxe. Lidé z lastur, řečeno po pravdě, nedýchali. Kyslík a jiné plynné látky, které byly nezbytné k jejich životu, nevdechovali z okolního ovzduší pomocí plic, ale při životě byli uměle udržováni roztokem ve svých lasturách. Po experimentování Helva zjistila, že může svou bránicovou jednotkou manipulovat tak, aby udržela tón. Uvolněním svalů v hrdle a úplným využitím ústní dutiny až k předním vyklenutím byla schopna nasadit samohláskové tóny do té nejpříhodnější polohy pro řádnou reprodukci pomocí mikrofonu v hrdle. Porovnávala ty výsledky s magnetofonovými záznamy soudobých zpěváků a nebyla rozčarována, třebaže její vlastní nahrávky v sobě měly zvláštní zabarvení, nikoli disharmonické, pouze jedinečné.

Osvojit si repertoár z laboratorní fonotéky nebylo žádným problémem pro někoho, kdo byl vycvičen, aby si dokonale vybavoval představy. Shledala, že je schopna zazpívat jakýkoli pan a jakoukoli píseň, která jí napadla. Nebylo by jí připadalo, že je to podivné, aby žena zpívala baryton, tenor, alt, mezzosoprán či koloraturu, jak se jí zlíbilo. Pro Helvu to

byla pouze záležitost přesné reprodukce a ovládání bránice, vyžadovaného melodií, o kterou se pokoušela.

Pokud vedení zaregistrovalo její zvláštní zálibu, nechalo si to pro sebe. Lidem z lastur se nebránilo v rozvíjení jejich koníčků do té doby, dokud si udržovali výkonnost při své technické činnosti.

U příležitosti výročí šestnáctého roku v lastuře bylo Helvě bez výhrad uděleno absolutorium a byla instalována do své lodi, do XH-834. Její stabilní titanová lastura byla umístěna za ještě nezníitelnější štít v centrálním koridoru průzkumné lodi. Zhotovila se a zaplombovala nervová, audiální, vizuální a senzorová spojení. Její výstupy byly odkloněny, spojeny nebo prodlouženy a dokončily se poslední, choulostivé, popisu se vymykající zásahy, zatímco Helva setrvala v narkóze, aniž si byla vědoma těchto operací. Když se probírala, byla vesmírnou lodí. Její mozek a inteligence řídily každou funkci od navigace po takové zatížení, které bylo pro výzkumnou loď její třídy nezbytné. Byla schopna postarat se o sebe a o svou mobilní polovinu v jakékoli situaci již zaznamenané v análech Centrálních světů a v jakékoli situaci, kterou si jejich navýsost vynalézavé mysli uměly představit.

Její první zkušební let, neboť ona a jí podobní absolvovali fingované lety na speciálních trenažérech od chvíle, kdy jim bylo osm let, ji odhalil dokonalé mistrovství technik její profese. Byla připravena na svá velká dobrodružství a na příchod svého mobilního partnera.

Bylo tu několik misí, které vyžadovaly bezprostřední pozornost, ale Helva byla po delší dobu středem zájmů šéfů několika oddělení v Centrále a každý z nich byl přesvědčen, že bude přidělena jeho sekci. V důsledku toho se nikdo neobtěžoval tím, aby Helvu představil potenciálním partnerům. To loď si vždycky vybírala svého vlastního partnera nebo partnerku. Být v té chvíli na základně ještě jiná loď řízená „mozkem“, pak by to bylo vedlo Helvu k tomu, aby ona udělala ten první krok. Tak se stalo, že zatímco se Centrála mezi sebou hádala, vyklouzl Robert Tanner z ubikací pilotů ven na letištní plochu a přes ni k štíhlému kovovému trupu Helviny lodi.

„Haló, je někdo doma?“ otázal se šalomounsky Tanner.

„Samozřejmě,“ odpověděla Helva logicky a zapojila vnější snímací kamery. „Vy jste můj partner?“ zeptala se s nadějí, protože poznala uniformu Průzkumné služby.

„Nemusíte než klást otázky,“ odvětil slibně.

„Nikdo nepřišel. Myslela jsem si, že třeba nejsou žádní partneři k dispozici, a z Centrály jsem žádné pokyny nedostala.“ I Helvě samotné to znělo trochu jako sebelitování, ale pravdou bylo, že se cítila osamělá, jak tak spočívala na potměšilé ploše. Byla vždycky obklopena jinými lasturami a donedávna desítkami techniků. Náhlá samota ztratila své chvilkové kouzlo a stala se skličující.

„Žádné pokyny z Centrály, to je sotva nějaký důvod k lítosti, ale je tu náhodou osm jiných chlápků, kteří si právě v této chvíli okusují nehty do živého masa, jak čekají na pozvání, aby se na vás nalodili, krásko.“

Tanner byl uvnitř centrální kabiny, když tohle říkal, a přejížděl citlivými prsty po Helvině panelu a gravitačním lehátku průzkumníka, nakukoval do kabin, kuchyňky, přídě a přetlakových zásobovacích komor.

„No, jestli chcete Centrálu nadzvednout a nám všem do jednoho prokázat laskavost, zavolejte na ubikace a uspořádáme si večírek na sblížení s lodí a s výběrem partnera. Co?“

Helva se pro sebe zahihňala. Tak naprosto se lišil od příležitostných návštěvníků nebo různých techniků z laboratoře, se kterými přišla do styku.

„Cencome, zde je XH-834. Spojte mne s ubikacemi pilotů.“

„Vizuálně?“

„Buďte tak laskav.“

Na obrazovce se jí objevil obraz poflakujících se mužů, rozličně projevujících nudu.

„Tady je XH-834. Prokázali by mně nezařazení průzkumníci tu laskavost a dostavili se na palubu lodi?“

Osm postav to zelektrizovalo k činnosti, popadaly části oděvu, vypínaly magnetofonová zařízení, vymotávaly se z příkrývek a ručníků.

Helva skončila spojení, zatímco Tanner se rozverně zubil a usadil se, aby počkal na jejich příchod.

Helvy se zmocnilo lasturám cizí vzrušení z očekávání věcí příštích. Žádná herečka nemohla být před svou premiérou naplněna většími obavami, strachem a rozechvěním. Na rozdíl od herečky nemohla propadat hysterickým záchvatům, rozbít čínský porcelán nebo házet líčidla, aby si vybila napětí. Mohla samozřejmě zkontrolovat své zásoby potravin a nápojů, což udělala, a předložila Tannerovi nedotčený výběr svého proviantu.

Běžně se průzkumníkům říkalo „svalouni“ jako protiklad k jejich lodním „mozkům“. Museli projít stejně tvrdým výcvikovým programem jako mozky a pouze jedno špičkové procento nejlepších vědců z každého přispívajícího světa bylo zařazeno do průzkumnického výcvikového programu Centrálních světů. Osm mladých mužů, kteří přidusali po spojovacím můstku do Helviny pohostinné přetlakové kabiny, byli tudíž muži neobyčejně přitažliví, inteligentní, vyrovnaní a vybroušení, těšící se na menší mejdan, pokud Helva dovolí, s tím, že si všichni přáli provést jeden druhému nějaký podraz, aby ji získali.

Taková lidská invaze Helvě mentálně vyrazila dech, což byl přepych, který plně vychutnávala po krátký čas, kdy se domnívala, že si to může dovolit. Roztrídila si ty mladé muže. Tannerův oportunismus ji bavil, ale nijak zvlášť ji nepřitahoval; plavý Nordsen se zdál příliš jednoduchý; tmavovlasý Alatpay projevoval jistý druh zatvrzelosti, se kterým Helva nesoucítila; Mir-An-ninova zahořklost svědčila o temných hlubinách, do kterých netoužila proniknout, navzdory tomu, že navenek rozehrával ten nejvelkolepější tyátr, aby upoutal její pozornost. Podivné byly ty její námluvy - pro ni tohle mělo být pouze první z několika manželství, neboť svalouni odcházeli na odpočinek po sedmdesáti pěti letech služby nebo dříve, jestliže měli smůlu. Mozky, jejichž tělům nehrozilo jakékoli chátrání, sloužily dvě sté let a bylo jim potom dovoleno, aby se samy rozhodly, zda si přejí pokračovat. Helva opravdu hovořila s jednou osobou z lastury starou tři sta dvacet dva let. Byla tak naplněna posvátnou úctou z toho setkání, že se neodvážila položit jí osobní otázky, na které měla v úmyslu se jí zeptat.

Její výběr neopominul ostatní, dokud Tanner nespustil průzkumnický popěvek líčící nešťastné příhody neohroženého, omezeného, bezmezně pošetilého Billyho Svalouna. Pokus o harmonii vyústil v kakofonii a Tanner zuřivě máchal rukama, aby zjednal ticho.

„Co nám chybí, to je mohutný, dokonalý vedoucí tenor. Jennane, umíš kromě toho, že jsi ve všem absolutní jednička, zpívat?“

„Jen výšky,“ odpověděl Jennan v nenuceném dobrém rozmaru.

„Jestli je tenor nezbytně nutný, pokusím se o něj,“ nabídla se dobrovolně Helva.

„Moje milá ženo,“ zpěchoval se Tanner.

„Nasaďte „A“,“ smál se Jennan.

Do zaraženého ticha, které následovalo po sytém, jasném vysokém „A“, prohodil Jennan: „Za takové A by Caruso byl obětoval ty ostatní tóny, které by vyzpíval.“

Dlouho jim to netrvalo, aby odhalili celý rejstřík jejího hlasu.

„Vše, oč Tanner žádal, byl jeden mohutný, dokonalý vedoucí tenor,“ stěžoval si v žertu Jennan, „a naše rozkošná paní nám zastoupí repertoár celé operní společnosti. Ten chlapec, který tuhle loď získá, to dotáhne daleko, daleko, daleko.“

„K mlhovině Koňské hlavy?“ zeptal se Nordsen, cituje staré úsloví Centrály.

„K mlhovině Koňské hlavy a nazpátek budeme nádherně muzicírovat,“ opáčila se zahihňáním Helva.

„Společně,“ dodal Jennan, „jen by bylo lepší, kdybyste vy zpívala a já se svým hlasem bych raději naslouchal.“

„Představovala jsem si spíš, že to budu já, kdo poslouchá,“ nadnesla Helva.

Jennan vysekl majestátní poklonu a rozmáchnul svým kloboukem s ohnutými okraji. Svou poklonu nasměřoval k centrálnímu panelu, kde Helva byla. K vlastnímu osobnímu výběru došla právě v tomto přesném okamžiku a právě z tohoto konkrétního důvodu: Jennan jako jediný z mužů adresoval své poznámky její fyzické přítomnosti bez ohledu na skutečnost, že věděl, že si Helva může snímat jeho obraz, kdekoli on se po lodi pohybuje, a bez ohledu na skutečnost, že její tělo spočívá za masivními kovovými stěnami. Během jejich partnerského soužití Jennan nikdy neopomněl otočit hlavu jejím směrem nehlédě na to, v jakém s ní byl spojení. Helva reagovala na toto polidštění tím, že od tohoto okamžiku a potom nadále mluvila s Jennanem pouze prostřednictvím svého centrálního mikrofonu, i když to vždycky nebyla ta nejvhodnější metoda.

Helva si neuvědomovala, že onoho večera se do Jennana zamilovala. Protože se nikdy nesetkala s láskou nebo city, pouze s upjatými protějšky, úctou a obdivem, byla stěží s to pochopit svou reakci na vroucnost jeho osobnosti a jeho uznání. Jako osoba z lastury se považovala za vzdálenou citům spojeným převážně s fyzickými touhami.

„No Helvo, bylo to bezva, seznámit se s tebou,“ prohlásil Tanner náhle, zatímco se Helva a Jennan dohadovali o barokní hodnotě Přistuptež všichni synové umění. „Nashle někdy ve vesmíru, ty šťastlivče Jennane. Díky za večírek, Helvo.“

„Tak brzy snad jít nemusíte, ne?“ hájila se Helva, neboť si zpětně uvědomila, že ona a Jennan ostatní vystřídali.

„Ten nejlepší zvítězí,“ konstatoval s úšklebkem Tanner. „Hádám, že bych si měl raději sehnat magnetofonový pásek s milostnými popěvkami. Možná je budu potřebovat pro další loď, jestliže tu na základně máme ještě nějaké lodě, jako jste vy.“

Helva a Jennan, oba trochu zmateni, je sledovali, jak odcházejí.

„Že by Tanner došel k unáhleným závěrům?“ zeptal se Jennan.

Helva ho pozorovala, jak se nonšalantně blíží k ovládacímu panelu, tvář obrácenou přímo k její lastuře. Ruce měl zkříženy na prsou a sklenka, kterou držel, byla již po nějakou dobu prázdná. Byl hezký, to byli všichni, ale jeho bystré oči byly bezbranné, jeho ústa vykouzlila úsměv lehce, jeho hlas, který Helvu obzvláště přitahoval, byl zvukný, hluboký a bez nepříjemného zabarvení či přízvuku.

„Vyspi se na to, Helvo. Ráno mi zavolej, jestli ses rozhodla.“ Zavolala mu při snídani, poté, co svůj výběr zkontrolovala s Centrálou. Jennan si přestěhoval své věci na palubu lodi, obdržel jejich styčný kód, zanesl do jejího kontrolního systému údaje o své osobnosti a o svých zkušenostech, předal jí souřadnice jejich první mise a XH-834 se oficiálně stala JH-834.

Jejich první mise byla nudná, ale bezodkladná závažná záležitost (po strážce lékařské připadla Helvě), spěchali s vakcínou ke vzdálené soustavě napadené chorobou způsobenou virulentními výtrusy. Museli se pouze dostat na Špiku tak rychle, jak to bylo možné.

Po prvotní, hrozivé, vzhůru směřující vlně nejvyšší rychlosti si Helva uvědomila, že její svaly jsou během této fádní mise vystaveny menšímu vypětí než u jejího svalouna. Měli ale spoustu času, aby prozkoumali osobnost jeden druhého. Jennan si byl vědom toho, čeho je Helva schopna jako loď i jako partner, právě tak jako věděla ona, co může očekávat od něj. Ale tohle byla pouhá fakta a Helva se nedočkavě těšila na poznávání oné lidské stránky svého partnera, která nemohla být zredukována na řadu symbolů. Ani vztah dát a brát mezi dvěma osobnostmi nebylo možné nastudovat z knížky. Žádalo si to zkušenosti.

„Můj otec byl taky průzkumník, nebo je to v záznamu?“ začal Jennan třetí den jejich letu.

„Přirozeně.“

„To není fér a ty to víš. Máš k dispozici celou ságu mé rodiny, a já nemám potuchy o jediné věci, která by kompromitovala tu tvoji.“

„Já nevím taky o žádné,“ svěčila se Helva. „Dokud jsem si nepřečetla tvoji, nepřišlo mi na mysl, že já taky jednu někde v záznamech Centrály musím mít.“

Jennan si odfrkl: „Psychologie lastur!“

Helva se rozesmála. „A mě dokonce proti zvědavosti o tyhle záležitostech naprogramovali. Bylo by lepší, kdyby tebe taky.“

Jennan si objednal pití, sesunul se do gravitačního lehátka naproti ní, nohy zasunul do protinázarových chráničů a líně sebou pohupoval ze strany na stranu v závěsném zajištění.

„Helva - vytvořené jméno ...“

„Zní skandinávsky.“

„Ty blondýnka nejsi,“ prohlásil jednoznačně Jennan.

„No ale existují i tmavovlasé Švédky.“

„A blondáté Turkyně a tenhle harém je omezen na jednu.“

„Tvá žena v parde, že ale můžeš pročesat domy rozkoše -“, ke svému zděšení Helva zjistila, že se ocitla na hranici svého cvičeného hlasu.

„Viš,“ přerušil ji Jennan, hluboce ponořený do nějaké své vlastní myšlenky, „můj otec ve mně vzbudil dojem, že se spíš než s mou matkou oženil víc se svou lodí, Silvií. Vzpomínám si, že jsem si myslíval, že Silvia je moje babička. Měla nízké číslo, takže by určitě byla alespoň mojí prababičkou. Mluvíval jsem s ní celé hodiny.“

„Její registrační číslo?“ zeptala se Helva, aniž si byla vědoma žárlivosti ke každému a komukoli, kdo s ním trávil čas.

„Teď je myslím TS. S Tornem Burgessem jsem se jednou setkal.“

Jennanův otec zemřel na planetární chorobu, proti níž jeho loď vyčerpala vakcínu k vyléčení místních obyvatel.

„Tom konstatoval, že se stala strašlivě tvrdou a ostrou. Ztrácíš svou sladkost, ale já se vrátím a polapím si tě, děvče,“ pohrozil Jennan.

Helva se zasmála. Zaskočil ji tím, že vyrazil k řídícímu panelu a dotýkal se ho zlehka, něžně prsty...

„Zajímalo by mě, jak vypadáš,“ pronesl jemně, zadumaně.

O této přirozené zvědavosti průzkumníků byla Helva informována. O sobě nevěděla nic, ani o nich, i kdyby jen chtěla nebo mohla.

„Vyber si jakýkoli tvar, podobu a odstín a budu ti k službám,“ opáčila, jak předpisoval výcvik.

„Železná panno, jsem blázen do blondýnek s dlouhými kadeřemi“, a Jennan naznačil lokny á la lady Godiva. „Protože jsi zasvěcena titanu, budu tě zvat Brunhildou,“ a vysekl svou poklonu.

S radostným zasmáním provedla Helva manévr do příslušné oblasti, hned jak navázala spojení se Šipkou.

„Co to, prokristapána, hulákáte? Kdo jste? A jestli nejste z lékařské sekce Centrálních světů, vypadněte. Máme tu mor, a tím pádem žádné výsady návštěv.“

„Moje loď zpívá, jsme JH-834 ze Světů a máme pro vás vaši vakcínu. Jaké jsou naše souřadnice pro přistání?“

„Vaše loď zpívá?“

„Ten nejskvělejší soprán, alt, tenor, bas ve spojeném vesmíru. Někaké dotazy?“

JH-834 doručila vakcínu, ale žádné další árie, a obdržela naléhavé příkazy vydat se k Levitiku IV. V době, kdy se tam dostali, shledal Jennan, že ho předchází určité renomé, a nezbylo mu než zaštitit čest panny z 834.

„Já s tím zpíváním přestanu,“ zahuhlala Helva lítostivě, když objednávala obklady na jeho třetí monokl během jednoho týdne.

„To nesmiš,“ procedil Jennan skrz zaťaté zuby. „I kdybych měl rozdávat monokly odtud po Koňskou hlavu, abych ten řehot dostal z názvu, my budeme loď, která zpívá.“

Poté, co „loď, která zpívá“, zasáhla do menší, ale o to nebezpečnější aféry týkající se narkotik v Malém Magellanově mračnu, nabylo to pojmenování definitivně respektu. Centrála vedla v patrnosti každou jejich akci a na posádce JH-834 zakódovala šifru „speciálního zájmu“. Prvotřídní tým se sehrával dobře.

Jennan s Helvou se také ve své útluné samovazbě za prvotřídní tým pokládali.

„Ze všech neřestí vesmíru jsou to záležitosti s drogami, co nenávidím“, poznamenal Jennan, když mířili zpátky k Centrální základně. „Lidi se můžou obejít bez tohoto druhu pomoci, aby se dostali do pekla.“

„To je ten důvod, proč ses dobrovolně přihlásil k Průzkumné službě? Spasit svět?“

„Vsadím se, že oficiální verzi mé odpovědi máš ve svém záznamu.“

„V dalece květnatějším provedení. „Nesa pochodeň tradic své rodiny, která byla hrdá na čtyři generace u Služby,“ jestli ti smím citovat tvá vlastní slova.“

Jennan zaúpěl. „Byl jsem velmi mladý, když jsem tohleto sesmolil, a určitě jsem za sebou neměl závěrečný výcvik, a jakmile jsem jednou v závěrečném výcviku byl, má hrdost by mne nenechala na holičkách ...“

„Často jsem navštěvoval tátu na palubě, jak jsem se zmínil, a to mi vniklo velmi dobrý nápad, že by na mě Silvia mohla dohlédnout jako na možnou náhradu za mého otce, protože jsem dostával obrovské dávky průzkumnicky orientované propagandy. Zabralo to. Od té doby, co mně bylo sedm, jsem se rozhodl stát se průzkumníkem nebo nic.“ Otrásl se, jako kdyby zatracoval mladické rozhodnutí, které si vyžádalo značnou míru vyzrálé pile, aby přineslo plody.

„Takže tak? Průzkumník Sahir Silan na JH čtyři sta dvacet dva pronikající do mlhoviny Koňská hlava?“

Jennan se rozhodl její sarkasmus ignorovat. „S tebou se možná dostanu i tak daleko, ale i přes Silviino špičkování jsem já o takové míře slávy nesnil v těch nejbarvitějších snech své fantazie. Odtěďka přenechám tyhle obrovské počiny tvému bystrému mozku. K historii vesmíru jsem mínil přispět něčím méně okázalým.“

„Tak skromný?“

„Ne. Praktický. My sloužíme též, a tak dále.“ Dramaticky si položil ruku na srdce.

„Ty štvance za slávou!“ vysmívala se Helva.

„Měj na paměti, s kým mluvíš, má přítelko letící do mlhoviny. Všechno alespoň nechci urvat. Bude jenom jeden hrdina jako můj otec na Parsaeji, ale já bych byl také rád, aby se na mne vzpomínalo pro nějaký slavný čin. To je přáním každého. Proč jinak něco podnikat nebo umírat?“

„Tvůj otec zemřel, jestli můžu uvést několik průkazných faktů, na cestě zpátky z Parsaeji. Takže, když tu epidemii i zarazil svou lodí, nikdy se nemohl dovědět, že je hrdina. Což zabránilo tomu, aby parsaeanská kolonie zůstala opuštěna.“

Což jim poskytlo možnost objevit antiparalytické hodnoty Parsae. Což se on nedověděl nikdy.“

„Já vím,“ pronesl Jennan jemně.

Helvu najednou zachvátila lítost nad tónem, kterým oponovala jeho důkazům. Velmi dobře věděla, jak hluboký vztah poutal Jennana k otci. Na jeho záznamu byla poznámka, že se ztrátou svého otce se vyrovnal díky nepředpokládanému a vítanému závěru aféry na Parsaeji.

„Fakta lidská nejsou, Helvo. Můj otec žil a stejně žiju i já. A ty v podstatě taky. Proveď si svůj číselník, osm set třicet čtyři. Mezi těmi všemi dráty, na které jsi připojena, je srdce, zakrnělé lidské srdce. Stoprocentně!“

„Jennane, omlouvám se ti,“ hlesla provinile.

Jennan chvilku váhal, rozpráhl paže, že přijímá, a pak jí láskyplně poklepal na lasturu.

„Jestli nás někdy z těchto stereotypních tras sundají, pokusíme se o tu mlhovinu, jo?“

Jak se tak často v Průzkumné službě stávalo, během další hodiny dostali příkazy změnit kurs, ale nikoli k mlhovině, ale k nedávno osídlenému systému s dvěma obyvatelnými planetami, jedné tropické, druhé glaciální. Slunce nazvané Ravel začínalo být nestálé; spektrum mělo podobu rychle se šířícího pláště s absorpčními čarami nezadržitelně přecházejícími k fialové barvě. Vzrůstající teplota té hlavní hvězdy si již vynutila evakuaci bližšího světa, Daphnis. Vzorek spektrálních záření nasvědčoval tomu, že slunce sežehne také Chloe. Všechny lodi v blízkosti měly podat zprávu do Hlavního stanu pro katastrofy na Chloe, aby se zajistil odsun zbývajících kolonistů.

JH-834 se dle rozkazu disciplinovaně přihlásila a byla odeslána do odlehlých oblastí na Chloe, aby tam nalodila rozptýlené osadníky, kteří, jak se zdálo, nebrali na vědomí závažnost situace. Chloe se skutečně těšila prvním teplotám nad bodem mrazu poté, co se odtrhla od své rodné planety. Protože mnozí z kolonistů byli náboženští fanatikové, kteří se na nehostinné Chloe usadili, aby svůj život žili ve zbožném rozjímání, byla náhlá obleva na Chloe přičítána silám jiným než běsnícímu slunci.

Jennan musel vynaložit o tolik času víc vyvracením zdánlivých argumentů, že se on a Helva zpozdlili v plánu letu na cestě ke čtvrtému a poslednímu osídlení. Helva se přehoupala přes vysoký řetěz rozeklaných horských vrcholů, který obklopoval a chránil údolí před dřívějšími zuřivými vánicemi stejně jako před nynějším žářem. Neúprosné slunce se svou planoucí korunou začínalo právě ozařovat hluboké údolí.

„Raději by měli popadnout kartáčky na zuby a hupsnout na palubu,“ komentovala to Helva. „Hlavní stan hlásí, abychom to urychlili.“

„Samé ženské,“ poznamenal Jennan překvapeně, když jim sestupoval dolů naproti. „Pokud muži na Chloe nenosí kožešinové sukně.“

„Zapůsob na ně svým kouzlem, ale obvyklé fráze zredukuj na holá základní fakta. A zapni svou přímou vysílací linku.“

Jennan postupoval s úsměvem, ale jeho vysvětlení se setkal s otevřenou nedůvěřivostí a značnou pochybností, co se týče jeho hodnověrnosti. Jennan v duchu úpěl, když matka představená parafrázovala předešlá vysvětlení o rozžhávajícím se slunci.

„Velebná matko, na tomto zbožném okruhu došlo k přetížení a slunce v jediném nevyhnutelném výbuchu samo exploduje. Jsem tady, abych vás odvezl do vesmírného přístavu v Rosary -“

„Do té Sodomy?“ ctihodná matrona nasadila rozhořčený výraz a znechuceně se nad jeho návrhem otrásla. „Za vaše varování vám děkujeme, ale ani jedna si nepřejeme opustit svůj klášter kvůli hříšnému životu. Musíme se odebrat k rannímu rozjímání, které bylo přerušeno -“

„Bude přerušeno navždy, až tohle slunce začne sálat. Musíte jít hned teď,“ trval neoblomně na svém.

„Madam,“ vmísila se Helva s vědomím, že v tomto případě by možná ženský hlas mohl mít větší váhu než Jennanovo neodolatelné mužné kouzlo.

„Kdo to mluví?“ zvolala jeptiška poděšena hlasem, který postrádá tělo.

„Já, Helva, loď. Pod mou ochranou můžete vy a vaše sestry ve víře bez obav nastoupit a nebudete znesvěceny společností muže. Střežit vás budu já a bezpečně vás dopravím na místo pro vás přichystané.“

Představená opatrně nakoukla do otevřeného vstupu lodi.

„Vzhledem k tomu, že pouze Centrální světy mají povoleno užívat takové lodi, připouštím, mladý muži, že si z nás žerty netropíte. Avšak zde nám žádné nebezpečí nehrozí.“

„Nyní dosahuje teplota devadesáti devíti stupňů,“ konstatovala Helva. „Jakmile sluneční paprsky proniknou přímo do tohoto údolí, bude to také devadesát devět stupňů a dnes má podle všech předpokladů vystoupit přibližně na sto osmdesát.“

Shledala jsem, že máte stavení postavená ze dřeva se spárami vyplněnými mechem. Vzáhala by se kolem poledne.“ Sluneční záře začínala přes vrcholky hor zalévat údolí a nelitostné paprsky prazily na znepokojenou skupinu za představenou. Některé z žen si u krku rozhalily kožešinová oděná.

„Jennane,“ sdělila mu Helva jejich spojením, „máme moc málo času.“

„Nechat je tu nemůžu, Helvo. Některým z těch děvčat je sotva dvacet.“

„No fajn. Žádný div, že představená nechce dovnitř.“

„Helvo.“

„Bude to vůle Páně,“ pronesla představená rozhodně a příkře se otočila k záchraně zády.

„Uhořet?“ zařval Jennan, když si razila cestu svými reptajícími ovečkami.

„Chtějí být mučednicemi? Jejich volba, Jennane,“ prohlásila Helva chladně. „My odletět musíme, dál to už otázka možnosti volby není.“

„Jak můžu odletět, Helvo?“

„Parsaea?“ hodila za ním Helva posměšně, když vykročil, aby popadl jednu z žen. „Na palubu je všechny vláčet nemůžeš a čas na to, abychom to uhráli, nemáme. Vrať se na palubu, Jennane, jinak tě dám do hlášení.“

„Ony zemřou,“ protestoval sklíčeně Jennan, když se neochotně otočil, aby se vyšplhal na palubu.

„Riskovat můžeš jen do jisté míry,“ pronesla Helva soucitně. „Jak to tak vypadá, máme nejvyšší čas na to, abychom se spojili s ostatními. Laborka hlásí kritické zrychlení spektrální evoluce.“

Jennan byl už téměř v přetlakové kabině, když jedna z mladších žen s ječením vyrazila, aby se vecpala do zavíracího se otvoru. Její čin strhl ostatní a ony se v panice cpaly úzkou mezerou vstupního otvoru.

Třebaže byly natlačeny tak, že by mezi nimi nepropadl špendlík, nebylo tam uvnitř dost místa. Jennan vytáhl skafandry pro ty tři, které s ním budou muset zůstat v přetlakové kabině. Plýtlval drahocenným časem, aby vysvětlil představené, že si na sebe kombinézu obléct musí, protože přetlaková komora kyslíkové nebo chladicí jednotky nemá.

„Chytí nás to,“ konstatovala temně Helva Jennanovi jejich vnitřním spojením. „Tímhle úprkem na poslední chvíli jsme ztratili osmnáct minut. Na maximální rychlost jsem teď přetížená a maximální rychlosti dosáhnout musím, abych unikla tepelné vlně.“

„Můžeš se zvednout? Skafandry máme na sobě.“

„Zvednout? Ano,“ potvrdila a startovala. „Start? Házi to.“

Jennan, který zalarmoval všechny své síly i síly žen, cítil Helvinu těžkopádnost, když se drala vzhůru. Helva vyvinula tah tak silný, jak jen to bylo možné, bez ohledu na skutečnost, že gravitační síla surově stlačila pasažéry v kabině a dva rozdrtila. Šlo o to, zachránit jich tolik, kolik jich bylo možné. Jediný, na kom měla nějaký zájem, byl Jennan a Helva prožívala šílený strach o jeho bezpečí. Přetlaková kabina, bez přívodu vzduchu a nechlazená, chráněná pouze jednou vrstvou kovu, ne třemi, neskýtala bezpečí pro ty čtyři tam uvězněné, navzdory jejich skafandrům. Byly to pouze běžné modely, nevybavené tak, aby vzdorovaly nesnesitelnému vedru, kterému bude loď vystavena.

Helva letěla tak rychle, jak jen byla schopna, ale vlna neuvěřitelného žáru z explodujícího slunce je zastihla v polovině cesty do chladného bezpečí.

Nevěnovala žádnou pozornost výkřikům, sténání, prosbám a modlitbám ve své kabině. Naslouchala pouze Jennanovu zmučenému dýchání, slabnoucimu bušení srdce ve filtračním systému jeho skafandru a tahu přetížené chladicí jednotky. Bezmocná slyšela hysterické výkřiky jeho tří spolutrpitelek, jak je sžehoval nelítostný žár. Marně se je Jennan pokoušel uklidnit, pokoušel se jim vyložit, že budou brzy v bezpečí a chladu, jestliže zachovají klid a přetrpí ten žár. Zdivočelé hrůzou a utrpením se pokoušely prodrat se k němu navzdory stísněnému prostoru. Jedna zmítající se paže se zapletla do přívodů jeho energetického zdroje a k poškození došlo bleskurychle. Spojení, ochromené žářem a mrtvou tíhou ruky, se přerušilo.

Přes všechnu energii, kterou mohla disponovat, byla Helva bezmocná. Sledovala, jak Jennan bojuje o dech, jak k ní úpěnlivě otáčí hlavu a umírá.

Jen neúprosné podmínky výcviku Helvě zabránily otočit se zpátky a vřít se do explodujícího slunce. Otupěle provedla manévry ke spojení s konvojem uprchlíků. Poslušně předala své sežehnuté, žářem ochromené pasažéry do určeného transportu.

„Tělo svého průzkumníka si ponechám a budu pokračovat k nejbližší základně kvůli pohřbu,“ informovala apaticky Centrálu.

„Bude vám poskytnut doprovod,“ zněla odpověď.

„Já doprovod nepotřebuji,“ oponovala.

„Doprovod je zajištěn, XH osm set třicet čtyři,“ bylo jí striktně sděleno.

Otřes z toho, když zaslechla, že Jennanova iniciála je z jejího kódu vyloučena, přerval její částečný protest. Ochromena čekala u transportu, dokud jí obrazovky nepromítly přilet dvou jiných štíhlých lodí řízených mozky. Suita se vydala na cestu k domovu rychlostmi nedůstojnými pro doprovod zemřelého.

„Osm set třicet čtyři? Loď, která zpívá?“

„Už nemám žádné další písně.“

„Tvůj průzkumník byl Jennan?“

„Nechci být ve spojení.“

„Já jsem čtyři sta dvacet dvojka.“

„Silvia?“

„Je to dávno, co Silvia zemřela. Já jsem čtyři sta dvacet dvojka. V současné době MS,“ krátce odvětila loď. „AH šest set čtyřicet je náš druhý přítel, ale Henry neposlouchá. To je právě dobře - nepochopil by to, kdyby ses chtěla stát tulačkou. Ale já bych mu to zadržela, kdyby se pokusil ti bránit.“

„Tulačkou?“ Ten výraz Helvu vyburcoval z apatie.

„Jasně. Jsi mladá. Energie máš na léta. Ztrat' se. Udělali to jiní. Před dvěma lety se stala tulačkou sedm set třicet dvojka, když přišla o svého průzkumníka na misi k tomu bílému trpaslíku. Od té doby ji neviděli.“

„O tulačkách jsem nikdy neslyšela,“ zajíkla se Helva.

„Protože to je přesně ta věc, proti níž jsme naprogramovány, takže bys o tom ve škole určitě neslyšela, má milá,“ poučila ji čtyři sta dvacet dvojka.

„Porušit program?“ vzkřikla Helva, zmučena, s myšlenkou na to bílé běsnící žhavé srdce slunce, které právě opustila.

„Nemyslím, že by to pro tebe v tuhle chvíli bylo těžké,“ hlesla tiše čtyři sta dvacet dvojka a její hlas postrádal předchozí cynismus. „Tam nahoře jsou hvězdy, zářící.“

„Sama?“ vytrysklo z Helvina srdce.

„Sama!“ potvrdila chmurně čtyři sta dvacet dvojka.

Sama s celým vesmírem a časem. I mlhovina Koňské hlavy by nebyla dost daleko, aby ji odradila. Sama se stovkou let života, se svými vzpomínkami a ničím ... ničím více.

„Stála ta Parsaea za to?“ zeptala se Helva jemně.

„Parsaea?“ Čtyři sta dvacet dvojka se vrátila překvapena na příjem. „S jeho otcem? Ano. Byli jsme tam, na Parsaeji, když nás potřebovali. Právě jako ty... a jeho syn... jste byli na Chloe. Když bylo třeba. Zločinem je vždycky nevědět, kde tě potřebují, a nebýt tam.“

„Ale já potřebuju jeho. Kdo zajistí to, co potřebuji já?“ pronesla Helva hořce ...

„Osm set třicet čtyřko,“ ozvala se čtyři sta dvacet dvojka po denním tichém rychlém letu. „Centrála si žádá tvou zprávu. Na tvou volbu čeká na základně Regulus náhrada. Podle toho změň kurs.“

„Náhrada?“ To rozhodně nebylo to, co potřebovala ona..., vzpomínka nevhodně vyplňující prázdné místo, které Jennan opustil. Proč, trup její lodi se sotva stačil zchladit ze žáru Chloe. Pudově chtěla Helva čas, aby mohla truchlit pro Jennana.

„Ach, žádný z nich není nepřijatelný, jestliže ty jsi dobrá loď,“ podotkla čtyři sta dvacet dvojka hloubavě. „A to je právě to, co potřebuješ. Čím dřív, tím líp.“

„Řeklas jim, že tulačkou se stát nechci, že ano?“ konstatovala Helva ztěžka.

„Ten okamžik u tebe pominul, stejně jako pominul u mne po Parsaeji, a předtím po Genu Arthurovi na Betelguese.“

„Naprogramovali nás, abychom pokračovali dál, že? My se tulačkami stát nemůžeme. Zkoušelas mě.“

„Musela jsem. Rozkazy. Ani sám pánbůh neví, proč se tulačka objeví. Centrála se velmi znepokojuje a tvé sesterské lodi taky, děvče. Požádala jsem, abych ti dělala doprovod. Já ... nechtěla jsem vás ztratit oba.“

Helvu zaplavila v její citové vyprahlosti vlna vděčnosti za Silviino drsné účastenství.

„Tenhle žal jsme poznaly všechny, Helvo. Není to žádná útěcha, ale kdybychom se svými průzkumníky nesoucítily, fungovaly bychom pouze jako stroje pro zvukové spojení.“

Helva se zahleděla na Jennanovu nehybnou postavu, prostírající se před ní v rubáši, a v ztichlé kabině uslyšela ozvěnu jeho sytého hlasu.

„Silvie! Já jsem mu pomoci nemohla vykřikla z hloubi duše.“

„Ano, má drahá. Já vím,“ zašeptala čtyři sta dvacet dvojka laskavě a pak se odmlčela.

Tři lodi spěchaly beze slova k velké základně Centrálních světů na Regulu. Helva přerušila ticho, aby potvrdila pokyny k přistání a oficiálně vyjádřené projevy soustrasti.

Tři lodi se snesly současně dolů u zalesněného výběžku, kde obrovité modré stromy Regulu držely stráž nad spícími mrtvými na malém hřbitůvku Služby. Všechno osazenstvo základny přikráčelo odměřeným krokem a vytvořilo špalír od Helvy k místu, kde měl být Jennan pochován. Čestná jednotka vstoupila zvolna, vyrovnaným krokem do její kabiny. Důstojně uložili ostatky její zesnulé lásky na pojízdný katafalk, s úctou je pokryli temně modrou, hvězdami posetou vlajkou Služby. Sledovala, jak ho zvolna odváží živoucím špalírem, který se za katafalkem uzavíral v posledním doprovodu.

Poté, co byla pronesena prostá slova pohřebního obřadu, když atmosférické letouny zamávaly na poctu nad otevřeným hrobem křídly, našla Helva hlas pro své osamělé sbohem.

Slabounce, zpočátku stěží slyšitelně, se rozklenuly tóny dávné večerní písně a rekviem k vrcholnému bolestnému akordu, dokud temný vesmír sám ozvěnou nevrátil melodii písně, kterou loď zpívala. katafalkem uzavíral v posledním doprovodu.

Poté, co byla pronesena prostá slova pohřebního obřadu, když atmosférické letouny zamávaly na poctu nad otevřeným hrobem křídly, našla Helva hlas pro své osamělé sbohem.

Slabounce, zpočátku stěží slyšitelně, se rozklenuly tóny dávné večerní písně a rekviem k vrcholnému bolestnému akordu, dokud temný vesmír sám ozvěnou nevrátil melodii písně, kterou loď zpívala.